

Wien wij herschappen zijn. En in het verbond wordt ook de omvang of de grens van het zedelijke leven juist getrokken. De godsdienst omvat onze heele existentie. De wet der tien geboden, die in het genadeverbond wordt gegeven, zondert niets uit en omspannt alle verhoudingen en gevallen van het menselijk bestaan.

Mijn laatste opmerking is van nog practischer aard en spreekt in verband met het verbond over het geloof.

Men hoort soms het bezwaar, dat de verbondsleer en een verbondmatige prediking valsche gerustheid kweeken, onbezorgd maken voor de eeuwigheid en de zielen met een ingebeelden hemel ter helle doen gaan. Zelfs werd de voorstelling gegeven, dat de gereformeerde verbondsbeschouwing insluit, dat de gedoopte kinderen door een logische conclusie uit het verbond en den doop tot hunne zaligheid besluiten; en hier tegenover werd dan het voorbeeld van David gesteld, die niet bij conclusie, getrokken uit het in-het-verbond-gekozen zijn, maar door persoonlijke beleving en onderwerpelijke bevinding het verbond leerde verstaan¹⁾.

Onschriftuurlijker en tegelijk ongeestelijker voorstelling is haast niet denkbaar. Het verbond is juist niet een beschikking Gods, die den mensch onwetend en onwillens blijft meeslepen, doch in den vollen zin een verbond, waarin de mensch weer tot een vrije en zelfstandige partij gemaakt wordt en aldus ook optreden gaat. Het verbond spreekt uit, dat er twee zijn; en dat, wanneer deze twee, God en mensch, niet op eenige wijze saamgebracht zijn, er ook geen verbond bestaat. En voorts weet ieder die eenigszins met de Schrift op de hoogte is, dat het verbond subjectief gerealiseerd wordt, niet door een logische conclusie; strikt genomen ook niet door de bevinding of ervaring, maar alleen in den weg des geloofs. De Schrift bindt de zaligheid nergens aan een verstandelijke gevolgtrekking, doch overal aan het geloof. Er is voor ons geen kennis van — en geen toegang tot de geestelijke wereld of eenig onderdeel daarvan, en dus ook niet tot het verbond, dan wederom door hetzelfde geloof.

Uit deze bekende waarheid vloeit voor de verbondspraktijk o.a. het volgende voort.

Allereerst blijkt hieruit, dat er nergens minder gevaar voor valsche gerustheid bestaat dan in het verbond en bij een verbondmatige prediking. Geestelijke zorgeloosheid is eerder te verwachten, waar het verbond weinig of niet — dan waar het wel gepredikt wordt. Zolang de mensch met zichzelf wordt bezig gehouden, is alles nog mogelijk. Maar waar de band tusschen God en ons door het geloof op het allerinnigst wordt aangelegd — en dit is toch het verbond pas! — moet de mensch al zijn bedriegelijke steunsels en de drogredenen van zijn hart varen laten en zich onvoorwaardelijk overgeven aan de genade Gods in Christus alleen.

Voorts wordt hiermee een uitweg gewezen voor een innerlijke moeilijkheid, die zich telkens voordoeft. Het kan een oogenblik den schijn hebben, alsof na het vraagstuk, dat in het vorige artikel besproken werd, het verbond zijn zekerheid en zijn troost voor ons verliezen moet. Indien zij toch niet allen Israël zijn, die uit Israël zijn; indien verkiezing en doop elkander niet geheel dekken... komt dan ten laatste toch weer alles niet onzeker te staan; en wat waarborg is er dan, dat voor ons persoonlijk de doop en het verbond inderdaad beduiden, wat er in 't algemeen van beleden wordt?

En in dit zielconflict helpt wederom het geloof alleen. Wie geloovig op zijn doop ingaat, ziet deze moeilijkheid verdwijnen en heeft er voor zich zelf geen hinder meer van, dat doop en verkiezing niet samenvallen. Dit ondergraaft zijn zekerheid, die juist van het verbond uitgaat, op 't minste niet. Het is zeer ongeestelijk te meenen, dat de vastheid en de troost van het verbond te bewijzen of te genieten zouden zijn voor het ongeloof van ons hart. De zekerheid van het verbond kan alleen door het geloof worden verstaan.

En hiermede is eindelijk ook een zeer belangrijk beginsel gegeven voor de beschouwing onzer kinderen en voor de behandeling van allerlei doopskwesties. Zonder geloof komen wij ook bij hen niet klaar. Men versta dit echter goed. Niet alsof het lot der kinderen van het geloof hunner vaders afhankelijk is en alsof dit laatste over hunne zalig-

heid beslissen zou. Maar wel in dezen zin, dat wij de realiteit van het verbond en de betekenis van den doop ook voor onze kinderen niet anders dan door het geloof zien en genieten kunnen.

Dr G. Vos heeft er op gewezen, dat na de reformatie de oudere theologen onbeschroomd te werk gingen in de individualisatie en algemeene toepassing van de bondsbelofte, wat betreft het zaad der geloovigen, dan de latere²⁾. En dit hing ongetwijfeld met het geestelijke levensniveau in dien tijd samen. Toen de kerk uit de volheid des geloofs leefde, had ze ook geen doopskwesties en durfde zij van de kinderen der geloovigen groote dingen te belijden. Het ging haast van nature. De aard van het geloof bracht dit vanzelf mee.

Wanneer wij echter tegenwoordig zooveel doopskwesties rijk zijn; wanneer wij niet meer vol en vrijmoedig durven te aanvaarden wat het Woord Gods leert over de kinderen der geloovigen; wanneer men zelfs in christelijke kringen er toe over gaat om hen feitelijk buiten het verbond te plaatsen, door voor hen niet meer dan een algemeene aanbidding des evangelies te hebben — dan is dit als een ontzaglijk geestelijk decadentie-verschijnsel aan te merken. Dan is dit ontroerend bewijs, dat zelfs binnen de christelijke kerk het ongeloof sterker is dan het geloof en de dood het wint van het leven.

Het is een tegenwoordig te veel voorkomende fout, dat wij bij kwesties over den kinderdoop of bij de beschouwing van onze eigen kinderen ons standpunt nemen buiten of naast het verbond; dat wij a.h.w. van buitenaf tegen het verbond aankijken en dan beginnen te vragen, hoe dit is en dat mogelijk kan zijn.

Maar aldus is de weg Gods en aldus is ook het verbond niet. Het verbond — zal 't recht verbond zijn — vraagt, dat wij zelf geloovig er midden in staan en leven; en wie daar staat, verleeft al zijn ongeloovigheden en geloof ook en moet zelfs geloven, alles wat het Woord en het verbond hem ook aangaande de kinderen, te geloven beveelt.

E. D. KRAAN.

¹⁾ A. B. Davidson, art. 'Covenant in Hastings' Enycycl. of the Bible I, 509—510.

²⁾ Bavinck, Dogmatiek 611—614, III 208—213.

³⁾ A. M. Berkhoff, t.a.p. blz. 27—28.

⁴⁾ A. M. Berkhoff, t.a.p. blz. 27—28 en 13.

⁵⁾ T.a.p. blz. 63.

UIT DE SCHRIFT.

Opstanding en volharding der heiligen.

En Ik geef hun het eeuwige leven; en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid en niemand zal ze uit Mijn hand rukken. Johannes 10:28.

De volharding der heiligen — alleen dogma? Zoo stellen velen van uw medechristenen het voor, o mijn ziel.

Zij geven het uit voor een stuk Gereformeerd intellektualisme.

Zij meenen, dat het de zenuw voor uw heiligmaking verrukt, zoodat zij naar één zijde overbelt en kreupel door het leven gaat.

De volharding der heiligen — het is een van die stukken van uw allerheiligst geloof, die gij alleen, in isolement, moet belijden.

Daarom kan juist op dit punt zoo gemakkelijk twijfel u bespringen of gij wel achter de waarheid zijt.

En toch, Gods Woord leert het u.

Dat alleen ware genoeg.

Maar daarbij blijft het niet. Het Woord doet u ook zien, waarom het zoo moet. En de Heilige Geest schenkt u zulk een beleving, dat gij uitroept in oogenblikken van geestelijke verheffing: het kan niet anders.

Indien er geen volharding der heiligen ware... dan zou Christus niet opgewekt zijn.

Dan waart gij nog midden in uw zonden.

Wanneer gij ook maar een weinig leeft uit het geloof, dat gij medelevend gemaakt zijt met Christus, dan moet gij wel volharden in de leer der volharding.

Want wat zou dat voor een opstandingsleven zijn, dat uit de opwekking van Christus u toevloeit en dat weer tegen den dood kon worden ingruild?

Dan zou Christus niet waarlijk den dood hebben versloeden tot overwinning.

Dan zou Hij voor u slechts verworven hebben een tijdelijk leven met sterftsmogelijkheden.

Dan zou het een leugen in Zijn mond zijn geweest, Ik geef hun het eeuwige leven.

Want aan die Koninklijke gift is niet als toegift verbonden de belofte, dat gij niet verloren zult gaan in der eeuwigheid.

Die belofte is noodzakelijk in die gift begrepen.

De eerste is een onafscheidelijk gevolg van de laatste.

Het eeuwige leven kan niet verloren worden. Daar is het het eeuwige leven voor.

Zoo gij dan aan de opstanding uw Heeren het eeuwige leven dankt, dankt gij daaraan ook uw volharding.

Hebt gij, mijn ziel, op het voorbij Paaschfeest de opstanding van Christus met uw volharding in verband gebracht?

Of hebt gij misschien aan die groote verborghenheid van de volharding der heiligen niet eens gedacht?

Dan bruiste het opstandingsleven in u niet sterk!

Dan was uw Paaschvreugde slechts matig!

Tracht dan door geloofsoefening en gebedswersteling die geestelijke schade in te halen.

Dat niet bij u gelijk bij zoovelen de leer van de volharding der heiligen zich afzondere van het leven!

HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

— Een pleidooi voor de onverdraagzaamheid.

Ook dit jaar hebben in de Paaschweek de predikanten van allerlei richting hun opfrisschende excursie gemaakt, hetzij naar Utrecht, hetzij naar Amsterdam.

Deze theologendagen worden hoe langer hoe drukker bezocht.

Wie in de bladen de verslagen van de gehouden referaten leest, zal toestemmen, dat de referenten zich hooge eischen stellen.

Ook de debatten, voorzover die door de reporters juist worden weergegeven, staan op hoog plan.

De materiële verbetering, welke gedurende de laatste tien à vijftien jaar de positie van de predikanten heeft ondergaan, is voor de ideële opvatting van hun taak allerm minst frukkend geweest. Veeleer heeft zij die bevorderd.

Op het ongewone van dit verschijnsel mag wel eens gewezen.

Erga overal toch ziet men het tegenovergestelde.

Wij schrijven dit natuurlijk niet om het streven naar noodzakelijke lotsverbetering ook maar ergens tegen te werken.

Maar voor het genoemde feit mag zeker wel de aandacht opgeëischt.

De kerken hebben het in hun predikanten te waardeeren, dat zij niets van hun idealisme hebben verloren.

Zou — wij vragen slechts — dit resultaat ook hiermee verband houden, dat over het algemeen onze predikanten zich van al wat naar loon-actie zweemt, angstvallig hebben onthouden?

Dan, wij keeren tot de Paaschconferenties terug.

De vergadering van onze Gereformeerde Predikantenvereniging stelde belangrijke onderwerpen aan de orde en mocht zich, niettegenstaande zij de concurrentie had te doorstaan van een politieke vergadering, waarvoor onze predikanten zich stellig niet minder interesseeren, zich in een aanzienlijke belangstelling verheugen.

Toch willen wij niet over deze vergadering schrijven.

Als de referaten in druk zijn verschenen, bieden zij mogelijk wel aanleiding tot nadere bespreking.

Wij vragen even de attentie voor wat op de vergadering van „Moderne Theologen" te Amsterdam gebeurde.

Daar schrok men op door een ongewoon geluid.

Het referaat, dat Dr J. L. Snethlage daar hield, had wel iets weg van een knuppel, geworpen in het hoenderhok.

Men tjoktjokt in de modernistische ren en elken lieven dag opnieuw zoo vreedzaam van verdraagzaamheid.

Men klaagt er zoo gezellig over de onverdraagzaamheid van anderen.

Men stoft er zoo gaarne op, dat alleen het modernistisch beginsel verdraagzaamheid waarborgt.

En nu komt er zoo waar een van de eigen familie de rust verstoren.

Dr Snethlage toch hield een pleidooi voor de onverdraagzaamheid.

Hij gispde de verdraagzaamheid van zijn geest verwanten als een gevolg van laksheid, beginselloosheid, scepticisme.

En hij deed dat in zulke krasse bewoordingen, dat men hem bijna den bijnaam van apostel der onverdraagzaamheid zou geven.

Hier volgt het verslag van zijn referaat, dat blijkbaar door hemzelf is opgesteld en aan de bladen is afgestaan:

Het waarheidsbeginsel is in ons hedendaagsch modernisme sterk op den achtergrond gedrongen, aldus spr., en het streven naar verdraagzaamheid in gelijke verhouding op den voorgrond getreden. Zowel in rechtische als in linksche kringen heeft de overtuiging postgevat, dat vrije godsdienstige heden ten dage be- teekent: een ieder in zijn godsdienstige overtuiging on- aangeast willen laten. Leven en laten leven is de leze, die thans ook op godsdienstig terrein opgeld doet. Het is een soort religieuze Monroeleer geworden: de ortho- doxie voor de orthodoxen en de vrijzinnige religie voor de vrijzinnigen en verder van woerskanten de handen- thuis.

Matheid... heidsbeginsel... godsdienstig... kerke... moediger... anders... beelden... Laten wij... eigendoms... is de tijdge... spreekt. He... onderwijs... het goed re... den in de g... gewenscht a... zich niet la... voorkeur n... beschouw... lijken wi... dienstbaar... wereldlijke... het kinderg... wij zijn rui... geest erdoo... wordt uitge... geloof er he... lang wij nie... kweest heb... heid. Wij zi... systematisch... zaamheid z... Ook de o... de wijd ver... naar Christ... kanseloespr... de keerzijde... logen zich b... te zijn van... leest Schw... maar niet z... sterfeling m... dan wel ge... weet lemane... ratie van de... man is gaar... die er zich... denten van... Verdraag... beginsel... ligie hand... heid met ee... gewetenstri... wetensvrijh... gen moeten... mollen? Be... gewetens v... heilgdomm... meer inzien... er zich ove... den moed... onderofficie... zijn kinder... enige leere... Het heroe... zin in zoove... blijven eerb... gen niet du... de methode... midde, waar... Geen onversch... teederling d... vollen e.d... den toets d... kunnen doe... Onze taa... roeping va... mythische... den Spr. w... ons, zoo ein... gang der... Christen- a... Aan ons de... Natuurlijk... tegen niet u... Een der... neutraliseere... een referaat... Een ander... en deed ee... hooren... Aan zoo i... Wij zoude... hebben gezi... Toch laat... lage in deze... Zou hij n... geestverwant... Want men... bedendanger... rentie voor... ontkennen... Diepere ge... vrede hebbe... De telkens... soort van ge... niting darva... Maar kars... den impulsie... Dit zijn... het modern... In elk gev... niet ontsnap... Het zou va... geestelijke... worden ges... Men heeft... zijde euvel g...